

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

6. An cum quis absolvitur remaneat absolutus ab excommunicationibus
oblitis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

5. Dico (*Quantum potest*) nam, ut modo diximus, remanet in hoc pœnitente obligatio confitendi directe apud legitimam ordinariam Confessionarium hoc peccatum, sicuti alia peccata obligatio, cum sit à Christo Domino indulta, non potest tolli ab illo, qui solum absolvit illud peccatum indirecte, & superius nunc, solum, abstulit reservationem, quam inferre poterat, non vero directe absolvit peccatum, quod sibi non fuit expositum. Hæc sententia cæteris videtur probabilior, atque ex ejus ratione facile fundamentis duarum præcedentium responderi potest.

6. Inquires. Cuinam Confessario est deinde aperiendum ejusmodi peccatum oblitum? certum enim est, ut dicimus, debere subdi clavibus, ut directe absolvatur. Respondeo. Non necessario opus erit illud aperire Superiori, vel ejus Delegato potenti absolvere à reservatis, quia iam reservatio est ablata, ut dictum est: sed satis erit si subdatur Confessario communi approbato valenti absolvere à mortalibus, nam non sufficit, si subdatur Sacerdoti simplici, hic enim non habet potestatem absolvendi directe mortalia, sed solum venialia, ut expresse docet Delugo l. c. num. 8. cum Suario, & Vasquez, & nos item iudicamus in *Methodo Confessionis*, lib. 2. c. 10. §. 3. à n. 55. in fine.

§. V. An enarrata in Confessione invalida remaneant reservata. Quid de oblitis in eadem?

1. Dico Primo, Si Confessio fuit invalida, quia dolose tacuisti, vel peccatum aliquod reservatum, vel aliquod mortale non reservatum, non cessabit ejus reservatio, ut docet ibidem De Lugo, n. 106. quidquid benignius videatur concedere Castr. de pœn. p. 15. §. 6. n. 2. Ratio est, quia præsumi, nec debet, nec potest, Superiorem velle tollere reservationem ab eo, qui sic fraudulenter se gerit.

2. Dico secundo, cum eodem n. 102. Confessio fuit invalida ob alia capita, ob defectum v. g. doloris, seu propositi, valde probabile est, tolli reservationem illorum peccatorum, quæ confessus est apud potentem absolvere à reservatis. Ratio est: quia licet ab illorum reatu absolutus non faciat propter Confessionem invalidam, tamen jam tunc Superiori præsentasti, ab eo pœnitentiam, & medicinam de ejusmodi reservatis recepturus, ergo non est, cur reservatio auferenda non sit. Notat vero ibidem recte ex Vasquez De Lugo te debere observare, quæ imposita tibi fuerint in illa Confessione, quamvis invalida, quia sub onere illa præstandi, videtur Superior, eam reservationem abstulisse.

3. Atque id verum est, etiam, quando ejusmodi Confessio facta invalidè fuit apud Delegatum, v. g. apud Confessarium electum per Bullam Cruciatæ, vel apud Confessarium à Prælato tibi concessum, ad Absolutionem peccati tui reservari. Nam licet ii Delegati non habeant potestatem absolvendi, nisi in Sacramento Pœnitentiæ, quod in hoc casu supponitur invalidum, tamen ex usu, & benignitate Ecclesiæ, ipse Superior intelligitur tollere reservationem illam, quoties pœnitens se præsentat Delegato legitime constituto ab eodem Superiore. Ita Trullenchi, de Bull. Cr. lib. 1. §. 7. c. 2. d. 3. Castrop. de pœn. pu. 15. §. 6. n. 5. De Lugo de pœn. disp. 20. sec. 7. alique ap. Dian. p. 1. tr. 11. num. 18. & p. 3. in addit. resol. 16.

4. Si in Jubilæo simile quid occurrat, ex alio capite potest evenire, ut in casu, de quo loquimur, non tollatur reservatio, quia nimirum ex vera sententia in Jubilæo requiritur Confessio valida, saltem, quando quis peccatis mortalibus aggravatur: Si ergo Confessio tunc est invalida, tu non lucraberis Jubilæum, & consequenter, nec Jubilæi beneficiis, inter quæ est ablatio reservationis, si frui poteris.

5. Comitulus, in resp. moral. l. 1. q. 30. & Henric. l. 7. c. 11. n. 4. tolli etiam in Jubilæo, prædictam reservationem pu-

tant quibus non assentior, quia etiam, si probabiliter Confessionem non requiritur ad Jubilæum acquiritur eo, qui non habet mortalia, at in eo, qui in Jubilæo requiritur omnino, nec sufficere contritionem, per De Lugo, de pœn. disp. 17. n. 103.

6. Dico tertio. Difficile mihi est, decernere an reservatio peccati bona fide obliti, atque adeo, quæ quis non confessus est, tollatur in his Confessionibus validis ex proxime dictis capitulis. Nam, ex una parte is non accipit Pœnitentiam, vel remedia à potestate absolvi, ut fuit in casu n. 2. quia non enarravit peccatum reservatum, cuius per inadvertentiam oblitus est, ergo non poterit gaudere benignitate dictæ alia parte, ipse nam se præsentavit Superiori vel ejus Delegato, paratus illud peccatum enarrare, si oblitus fuisset, ergo non videtur privandus dicta benignitate Ecclesiæ qua reservatio peccatorum oblitum tollatur, ita tenet Delugo de pœn. disp. 20. n. 106. Verum ego habeo quæ esse paratum, non videtur esse ad hoc sufficiens decernunt sapientes.

§. VI. An cum quis absolvitur, remaneat absolutio excommunicationis oblitæ.

1. Hactenus egimus de peccatis oblitis, nunc tractemus de oblitis excommunicationibus dictam An, scilicet quando Confessor præmittit Absolutionem à Censuris per illa, vel similia verba Absolve te à omni excommunicatione, in quantum possum, & indigeatque Absolutionem à peccatis, an, inquam, per prædictam Absolutionem deleatur excommunicatio, per pœnitens erat irretitus, sed ejus inmemor, Confessor nequaquam aperuit.

Respondeo, ut dixi, Lib. 2. meth. conf. cap. 1. §. 1. n. 55. posito quod Confessarius habuerit potestatem seu Iurisdictionem ad ejusmodi excommunicationem auferendam, deleri: unde postea pœnitens illiusmodi, illius Absolutionem non indigebit. Ratio est, quia Confessor semper habet, habereque debet intentionem simpliciter, absolutam absolvi quantum licet potest, servandique partes omnes officii sui, quas non licet, si absolvere intenderet à peccatis, & non Censuris, quod propter eandem rationem est verum, non solum in Confessario ordinario, sed etiam in Delegato, notat Coninch. disp. 8. de pœn. de 12. n. 94. Castrop. de pœn. p. 15. §. 6. n. 3.

Si Confessarius careat Iurisdictione ad absolventem eam excommunicationem oblitam, illam non debet nimis manifestum. Quare quando ea in membris vocabitur, legitimo Superiore indigebit.

2. Dixi (quantum licet potest) quare, si in prædicto, seu in Jubilæo esset forma, ne possit licet quæ absolvi, nisi aliqua conditione adimpleta, v. g. nisi satisfacta parte, non conferetur Confessor per illud oblitum, nisi omni excommunicatione, absolvi, si parti minime satisfactum, ut rectè notat De Lugo disp. 16. sec. 11. Ratio est, quia ut dictum est, Confessor solum habet habereque præsumitur intentionem absolvi quantum quantum valide, & licet potest.

3. Petes si Confessor absolvere potens, absolvi peccatis, dicendo Absolve te à peccatis tuis, nulla præmissa formula Absolutionis à Censura, ut eia, non solet in brevibus Confessionibus, & non raro, iniculo mortis, remanebitne ignarus suæ, immo, & inculo mortis, remanebitne, inquam, absolutus ab illa Confessarius potest absolvere?

4. Respondeo, Remanentem, ut docet Suarez, de Censur. disp. 10. sect. 3. num. 9. Ratio est, quia in illa Absolve te à peccatis, involvitur Absolutio à quocunque vinculo nato ex peccatis, atque adeo à Censuris; Cum igitur ejusmodi Confessor supponatur velle licet fungi suo munere, supponatur etiam absolute vinculo Pœnitentem absolventem, quocunque

gis id erit in articulo mortis, si tunc expressè absolvens intendat per illa verba sola, *Absolvo te a peccatis*, absolvere etiam à Censuris. Ad maiorem autem certitudinem, sic absolvat, *Absolvo te ab omnibus Censuris, & peccatis*, quia certum est, illud, *Ego te absolvo*, sufficere ad absolutionem peccatorum, quod non est ita certum, licet sit probabilissimum, sufficere etiam ad absolutionem Censurarum.

§. VII. *Casus reservatos, qua ratione possit quis fieri Superiori, vel Inferiori Delegato.*

Quandoquidem plures firmitatem jam est supra, posse Superiorem vel immediate per se, vel per suum Delegatum casus reservatos absolvere, quæret aliquis, an qui habet casus reservatos, possit hos solos fieri Superiori potestatem habenti illos absolvere, & ab ipso absolvi, ac pro cæteris remitti ad inferiorem, vel contra fieri solos non reservatos inferiori, qui absolvat, remittatque pro cæteris reservatis ad Superiorem.

1. Dico, ut jam dixi lib. 2. meth. Conf. c. 10. §. 1. n. 27. absolute id fieri non posse. Ratio est, quia esset dimidiare Confessionem sine necessitate. Quare in hisce eventibus, vel Superior audiat omnia, & absolvat, vel audiens reservata extra Confessionem, tollat reservationem, seu mittat ad inferiorem, cui conferat potestatem absolvendi à reservatis. Si vero sit inferior, mittat pœnitentem ad Superiorem, vel ipse adeat, impetretque potestatem & deinde rite absolvat. Ita Coninch. disp. 8. de pœnit. dub. 13. num. 100. Præpositus, de Conf. §. 1. dub. 9. alique passim, quidquid dicat Cajetanus, in summa V. Conf. §. 1. 10. qui ait, contrariam esse Romanæ Curie consuetudinem, in qua discutienda inquit, non oportet nimium sapere, quidquid inquam, dicat. Nam consuetudo illa solum est, quoad tollendas Censuras reservationem, non vero quoad absolvendum sacramentaliter.

2. Dixi autem (*absolute*) nam, si aliqua necessitas regeret, posset, ut si v. g. pœnitens non posset adire inferiorem, sed solum Superiorem, qui tamen Superior propter aliquod grave impedimentum, v. g. articulum mortis, non posset omnia peccata audire, &c.

CAPUT X.

Agimus de absolutione reservatorum Iure delegationis in particulari.

1. **H**is in univèrsum explicatis, exposcit ordo, & facilitas doctrinæ, ut de Delegationibus in particulari differamus.

Et quidem si reservatis, seu Superior concedat facultatem alicui v. g. Confessario ad absolvendum hunc peculiarem pœnitentem, seu excommunicatum, dicitur is Confessarius habere specialem delegationem. Huc reducere libet facultatem, concedi solitam à Pontifice in tubileis secundum varios, modo amplios, modo limitatos eorum tenores. Si vero prædictus Superior det facultatem generalem circa casus, vel excommunicationes reservatas, dicitur, is Confessarius habere delegationem univèrsalem.

2. Porro de speciali Delegatione certa regula dari non potest, nisi ea; Ut serventur illa, quæ talis delegationis tenor præscribit. At generales Delegationes, de quibus certa doctrina potest, quatuor, hodie invenimur.

Prima, in Tridentino, quod concedit Episcopis potestatem absolvendi omnes casus occultos.

Secunda, in privilegiis concessis à Pontifice Regibus.

Tertia, in eodem Tridentino, quod confirmat consuetudinem Ecclesiæ, qua quilibet Sacerdos in casu articuli mortis, modo jam explicando, absoluit ab omnibus casibus, & excommunicationibus.

Quarta, in Bulla Cruciatæ.

De his igitur nostrum erit hic breviter differere: In hoc capite de prima dicam; deinde, in suis distinctis capitibus, de cæteris.

§. Vnicus. *De Delegatione concessa Episcopis à Tridentino circa casus, excommunicationesque reservatas, & occultas.*

1. **T**ridentini verba sunt huiusmodi sess. 24. cap. 6. de reformat.

Liceat Episcopis, &c. in quibuscunque casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis delinquentes quoscunque sibi subditi in diocesi sua per se ipsos, aut Vicarium, ad id specialiter deputandum in foro Conscientiæ, gratis absolvere, imposita pœnitentiâ salutari. Idem, & in hæresis crimine, in eodem foro conscientiæ, eis tantum, non eorum Vicariis sit permittum.

Hactenus Tridentinum: in cuius verbis aliquid specialiter, & sigillatim adnotemus.

EPISCOPI.

2. Nimirum illi, sive Episcopi, sive Archiepiscopi (atque hi etiam ante usum Pallii) qui habent subditos (non vero mere Titulares.) Confirmati item, etiam ante Consecrationem, (sed qui possessionem habeant sui Episcopatus, seu Archiepiscopatus, ut ex C. *lunila de elect. inter ex. vag. comm. 2.* notat univèrsaliter Azor. p. 1. l. 7. c. 1. quæst. 2.) hic comprehenduntur, quia hæc potestas absolvendi, de qua loquimur, est iurisdictionis, non Consecrationis. Lege Merollam. 2. disp. 4. c. 6. n. 132. & Præposit in 3. part. quæst. 5. de irreg. dub. 1. c. n. 81.

3. Plures Doctores affirmant, venire hic omnes habentes iurisdictionem, quasi Episcopalem, etiam si careant territorio, quales sunt Superiores Conventuales in Ordine ad suos Religiosos. Sed de hæc vide paulo post cap. 11. §. 1. num. 11.

IN QUIBUSCUNQUE CASIBUS OCCULTIS.

4. Delictum tunc est occultum in hac materia, quando non est notoriè divulgatum, & potest tergiversatione cæteri. Quamvis ergo possit per paucos testes probari, occultum erit. Ita cum aliis Bardi, in Bulla, Cruc. part. 2. tract. 6. cap. 1. sess. 10. num. 97. & Leand. d. 17. de excom. quæst. 47. sed nos univèrsaliter de hoc agimus in nostro Decalogo, lib. 9. cap. 3. §. 2. à n. 9. & tandem hanc regulam dedimus, Ut illud delictum sit publicum in re, de qua agimus, quando prudenter, & ex circumstantiis iudicatur, illud facile fore communiter evulgandum: quare illud erit occultum, quod ejusmodi non est. Legatur item Fagund. præc. Eccl. 2. lib. 8. c. 8. à n. 23. & 26. qui etiam, valdè probabiliter docet, delictum deductum ad forum exterius, sed quod non fuit probatum, esse occultum, Imò, & postquam est publicum, posse ab Episcopo absolvi, docet Leand. loc. c. quæst. 57. contra Suarium, aliosque non paucos, sed citans pro se Sanchez, aliosque.

5. Illud hic adde. Quid enim, si publicum sit delictum in una Civitate v. g. Romæ, & petatur à pœnitente Absolutio hic Panormi, ubi ejusmodi delictum est occultum, nec de proximo erit probabiliter evulgandum poteritne absolvi? Respondeo. Vtrumque esse probabile puta, posse, & non posse. Ratio, quod non possit, est, quia jam non est occultum delictum. Ratio, quod possit est, quia cum hic Panormi sine illo inconveniente habeatur à populo, ut innocens, delictum erit occultum in Ordine ab finem, quem requirit Ecclesia, qui est, ne alii scientes illud absolvi ab Episcopo, concipiant facilitatem incidendi in reservata Pontifici. Adde potestatem hanc absolvendi, utpote favorabilem, esse ample interpretandam.

An, & quando Episcopus possit casus excommunicationesque publicas absolvere, dicam infra c. 12. §. 2.